

Moină (II)

Lucia Eniu

Mă doare-amurgul tâmp, bătrân și-aristocrat
Ce-mi năvălește-n vine, adesea nepoftit,
Și gându-n agonie mă roade-abia șoptit
În clipa văduvită de-un dor de mult uitat.

O boare de uimiri și-a început, nătângă,
Colindul printre mute zăpezi ce se destramă
Și ceasul din odaie a prins, încet, să plângă,
În prelungite-acorduri de elegantă dramă.